

κρύπτουν και τὰ δύο βράχους και ξέρας, εἰς τὰ ὁποῖα προσκρούει και χάνεται ὁ ἄπειρος ναύτης· και τὰ δύο βρῦνουν ἀπὸ πλάσματα διώκοντα ἔ κατατρώγοντα ἐν τὸ ἄλλο, — τὰ μικρὰ και ἀδύνατα γίνονται θῆρευμα τῶν μεγάλων ἔ δυνατῶν, και μέγας τις δράκων ἐμπαίξει και εἰς τὰ δύο, ζητῶν ὄλων τὴν ἀπώλειαν. Εἰς τὸ ταξίδιον τῆς ζωῆς, και ἂν ἐχωμεν καταρχὰς ἀτάραχον θάλασσαν και ἀνέφελον οὐρανόν, μᾶς προσθά- νουν μετ' ὀλίγον φροντίδες και λύπαι, ταραχαὶ και θλίψεις. Εἴτε διὰ νὰ μᾶς παιδεύσῃ ὁ Θεὸς εἴτε διὰ νὰ μᾶς δοκιμάσῃ, προστάζει, και ὁ ταραχώδης ἀνεμος σηκώνεται, και τὰ κύματα ὑψοῦνται· μᾶς ἀναβιβάζει εἰς τὸν οὐρανόν ἢ ἐλπίς, μᾶς καταβιβάζει εἰς τὴν ἄβυσσον ἢ ἀπελπισία, και ἡ ψυχὴ μας ἀναλύεται ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν. Τότε μᾶς δεικνύει ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατήρ πόσον χωρὶς αὐτὸν εἴμεθα ἄποροι ἔ ἀβοήθητοι, ἔ ἡ θλίψις γίνεται μήτηρ τῆς εὐσεβείας. Ἐὰν εἰς τοιαύτην περίστασιν ἐπικαλεσθῶμεν τὸν Κύριον, θέλει μᾶς ἐλευθερώσειν ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν μας, και θέλομεν κατενοδωθῆν ἀσφαλῶς εἰς τὸν ἐπιθυμητὸν λιμένα, ὅπου θέλουν παύσειν οἱ κλυδωνισμοὶ ὄλοι και αἱ ταραχαὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, και ὅπου δὲν θέλει πλέον εἶσθαι θάλασσα.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΑΨΙΜΟΝ.

ΟΤΕ ἦμην παιδάριον, — λέγει Πρόεδρος τις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικής, Ἰωάννης Ἀδάμ ὁ πρεσβύτερος, — ὁ πατήρ μου, θέλων νὰ με γραμματίσῃ, με ἔβαλεν εἰς τὸ σχολεῖον νὰ μάθω Λατινικά. Ἦρχισα λοιπὸν τὴν γραμματικὴν, και, μολονότι μ' ἐφαίνετο ὑπερβολῆ ἀνοστος και ἀηδής, τὴν ἐξηκολούθουν, διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν πατέρα μου. Ἀλλὰ τέλος δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ὑποφέρω, και τὸν εἶπα ὅτι τὰ γράμματα δὲν με ἀρέσκουν, ἔ ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς ἄλλο τι ἔργον.

Ἐκαλῶ, Ἰωάννη, εἶπεν, ἂν δὲν σ' ἀρέσκῃ ἡ Λατινικὴ γραμματικὴ, ἔπαρε τὸν λόγον, ἔ ἄμε νὰ σκάπτῃς· ἴσως αὐτὸ θέλει σὲ ἀρέσειν τὸ λιβάδιόν μου ἐκεῖ πέραν χρειάζεται ἓνα λάκκον, και ἔμπορεῖς ν' ἀφήσῃς τὰ Λατινικά σου, και νὰ δοκιμάσῃς αὐτόν.

Περιχαρῆς διὰ τὴν ἀλλαγὴν ταύτην, ἔτρεξα εἰς τὸ λιβάδιον. Ταχέως ὁμως εὐρήκα τὸ σκάψιμον τοῦ λάκκου δυσκολώτερον ἀπὸ τὰ Λατινικά, και ἡ πρώτη πρωϊνὴ, τὴν ὁποῖαν ἐξώδενσα εἰς τὸ σκάψιμον, μ' ἐφάνη μακροτέρα ἀπ' ὅσας ποτὲ ἐδοκίμασα. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔφαγα τὸν ἄρτον μου μετ' ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου μου, και ὑπερεχάρην ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ κραββατίου. Τὴν δὲ νύκτα ἔκαμα κάποιαν σύγκρισιν μεταξὺ

τῆς Λατινικῆς γραμματικῆς ἔ τοῦ σκαψίματος τοῦ λάκκου, πλην δὲν εἶπα λόγον.

Τὴν ἐπαύριον ἔσκαпта ὄλον τὸ πρωϊνόν, και ἐπεθύμησα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ Λατινικά τὸ μεσημέριον· ἤθελεν ὁμως με κατασχύνειν, και δὲν ἀπεφάσιζα νὰ τὸ κάμω. Τὸ ἔσπερας ὁ κόπος ἐνίκησε τὴν ὑπερηφανίαν, και εἶπα εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι, ἂν μ' ἐδίδεν ἄδειαν, ἤθελα ἐπιστρέφειν εἰς τὴν Λατινικὴν γραμματικὴν. Ἐκεῖνος μὲν ἐχάρη· ἐγὼ δὲ, ἂν ἀπέλαβα ἔκτοτε κάμμίαν τιμὴν, τὴν χρεωστῶ εἰς τὰ δύο ἐκεῖνα πολύμοχθα ἡμεροκάματα.

ΚΑΘΗΜΕΡΑΝ ὀργίζεται καθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Καὶ πῶς νὰ μὴν ὀργίζεται, ἐνῶ βλέπει ὅτι τὰ λογικὰ και ἀθάνατα πλάσματα τῆς χειρὸς του ἐξοδεύουν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς αὐτῶν εἰς τὴν θεραπείαν ματαιῶν και ἁμαρτωλῶν ὀρέξεων, και ζοῦν ὡς νὰ ἦτον ὁ θάνατος ὑπὸς αἰώνιος; Πῶς νὰ μὴν ὀργίζεται, ἐνῶ βλέπει ὅτι λησμονοῦμεν τὸν Ποιητὴν μας εἰς τὴν παιδικὴν, νεανικὴν, και ἀνδρικήν ἡλικίαν, μηδὲν ἀνταποδίδοντες δι' ὅλας τὰς εὐεργεσίας του, ἀπορρίπτοντες τὸν φόβον αὐτοῦ, και ἐπαναστατοῦντες κατὰ τοῦ ἀναθρέψαντος ἡμᾶς ὡς τέκνα; Ὀργίζεται ὅτι θησαυρίζομεν ἐπὶ γῆς και ὄχι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅτι πρὸ πάντων ἀμελοῦμεν τὸ ἐν ἀναγκαῖον πρᾶγμα, ὅτι ἀγαπῶμεν τὸν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον παρὰ τὸν ἔπαινον τοῦ Θεοῦ, και φοβοῦμεθα τοὺς δυναμένους νὰ φονεύσωσι τὸ σῶμα μᾶλλον παρ' ἐκείνον, ὅστις δύναται και τὴν ψυχὴν και τὸ σῶμα νὰ ῥίψῃ εἰς τὴν γέενναν. Ὀργίζεται ὅτι περιφρονοῦμεν ἐξίσου τὰς ἀπειλὰς και τὰς ὑποσχέσεις του, τὰ κρίματα και τὰ ἐλέη του, ὅτι κρύπτομεν εἰς τὴν γῆν τὰ ὁποῖα μᾶς ἔδωκε τάλαντα, μὴ καρποφοροῦντες εἰς δόξαν αὐτοῦ, ὅτι ἀμελοῦμεν τὸν λόγον και τὸν νόμον του, και χανόμεθα διὰ τῆς ἀμετανοησίας και ἀπιστίας μας. Ὀργίζεται ὅτι παρουσιαζόμεθα ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς ὁ λαὸς του, και λατρεύομεν αὐτὸν μετὰ τὰ χεῖλη μας, ἐνῶ οἱ διαλογισμοὶ μας περιπλανῶνται ἴσως εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ὀργίζεται ὅτι ἐμπιστευόμεθα εἰς τὴν ἰδίαν μας σοφίαν, δύναμιν, και δικαιοσύνην, ἀντὶ νὰ ἐξαρτώμεθα ἀπὸ τὸν Χριστόν, διὰ τοῦ ὁποῖου μόνου δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν. Τῶν ἁμαρτιῶν τούτων εἴμεθα ὄλοι κατὰ τὸ μᾶλλον και ἦττον ἔνοχοι, και διὰ τὰς ἁμαρτίας ταύτας ὁ Θεὸς ὀργίζεται, ὀργίζεται καθ' ἡμέραν, ὀργίζεται μεγάλως και δικαίως· και ἂν ἡ ὀργὴ αὐτοῦ δὲν ἐξιλεωθῇ, εἶναι βέβαιον ὅτι θέλει ἐπιφέρειν τὸν ὄλεθρον μας.